

ulualusid mööda, põõnutamise paika otsima, wanad raukad ja eided jäiwad tuppa, kelle-
delle mõned saksakimbud sisse toodi, kuhu en-
did paaie sirutada wõiswad. Pulmakära jäi
ikka enam soiku. Kaks tallitajat kogusiwad
ülejäanud toidumara koku ja paniwad ühe
lauudi paaie mis seinä külles warnade paaie
oli. Kui need oma tödga walmis oliwad,
läksiwad ära, ja nüid oligi muidu waike asi,
kui mitte need, kes enne magama läinud, nii
suurt norinat poleks teinud, mis üsna kole
kuulda oli.

Mis nüid poisile wiga noota wälja heita?
Ta läks tasakeste lauudi juurde, kaapis kää-
tega lauudid kaudu edasi ja tagasi, et tüki-
kese leiba kätte saaks, mis ikka see esimene
südamefinitus piab olema. Aga seda ei
puutunud mitte tema näpude wahele. Mis
nüid hääks nõuaks? Kogemata juhtus tema
käsi ühe taldreku külge tõukama ja see puu-
tus jälle teise külge, mis üle teine korra kilt-
sus. — Üks naine, kes seda läbi une kuulis
ja üles ärkas, mõtles et kas seda teinud,

hakkas kõtsitama ja wälja ajama; aga pole-
nud kedagist. Nüid langes süid ilmasüita
„piitsfabade“ ehk „terawninade“ (hiirede)
paaie. Naine uinus jälle magama, ja üsna
ilma mureta.

Et küll esimene nooda heitmise poisile nurja
läks, wõttis ta siiski nõuaks weel teistkorda
õnne katsuda. „Ükskõik“, ütles ta isieneses,
„mis muul esimese rapsuga aga kätte juhtub,
pähkan ma ära, olgu taldrek wõi waagen —
ju saäl sees ikka midagist on, mis subupista
sunnib!“ Ta ootas weel tüki aega. Kui
kõigeparem uneaeg oli, läks ta suure joonega,
wõttis lauudi serwast kinni ja tuetas jalad
seina wastu, siis weel üks kammel maad üle-
malle — juba puutus käsi wõii külge. Aga
tuline jilk! kärwa õnnetust! Hirmsa kolina
ja plarinaga kukkus lauudi ülewelt maha,
ning kahejalgne „piitskännamees“ jäi selite
alla. Kui wälk, kargas ta maast jälle ülesse
ja oli silmapilk oma endises urkas, kus ta
wagusi kuulama jäi, mis nüid saab.